

Egemenliğin baskı aracı olarak bildiğimiz aygıt, kendini yeniden üretiyor. Devlet-ordu ve siyaset üçgeni etrafında kaynayan "cadı kazanı" har har yanan ateşin üzerindeki kızgın yağ damlacığı gibi saga sola savrulup sıçrayarak yeniden konumlanıyor.

Eylül rejimiyle birlikte ortak toplumsal değer yargılarının büyük bir bölümü yerlerinden sökülerek, emperyalist-kapitalist sistemin özünü bütünleştirilme çabaları; Kısa vadeli taktikler ve alt yapıdan yoksun temeller üzerine inşa edildiğinden, günümüzün siyasal sosyal ve ekonomik konumlanışıyla

çoktandır çatışma halindeydi.

Statükücularla, değişen dünya sisteminde, egemen güç odaklarının sorunlarını karşılamak isteyen sözümona "yenilikçiler" arasındaki dalaşmanın, kapalı kapılar ardında "uzlaşılmaz" boyutta derinleştiği anlaşılıyor. Sorun, tabana yansıdı ve artık açıktan tartışılıyor.

Ordu ve siyasal erk arasındaki sürtüşmede, ordu'nun, eskide olduğu gibi etkili olamadığı görülüyor. "Cumhuriyeti ben kurdum ben kollarım"ın ötesinde, "soğuk savaş" döneminin iki kutuplu dünya sisteminde kendisine verilen misyonlarında etkisiyle "astığı astık" dönemin sona erdiğini anlamakta hala dirensede, so mut gerçekler karşısında adım adım gerilediği çıplak gözle bile farkedilir hale geldi. Darbeler

döneminin bittigini, başta ABD ve AB'nin buna ihtiyaç duymadığını, " bizim çocuklar" diye okşayıp pohpohlandığı dönemin geçmişe ait olduğunu anlamak

istemese de kabullenmek zorunda kalıyor.

Bu bir yeni dönemdir ve eskiye ait olan konumlanışın temelleri çatırdamaya başlamıştır. Yeni dönemde ihtiyaç duyulan konumlanışın sancılı geleceği görülüyor. Yürütmenin başı olan AKP hükümetinin, konumu nedeniyle kararlı olamayışı (olması da zaten beklenemez)ve belkide TC tarihinin bugüne kadar gürdüğü en teslimiyetçi iktidarı olması, yeni döneme ilişkin konumlanışın belirsizliklerle sürdürülmesindeki ana faktördür.

Kimileri tarafından" devlet bağırsaklarını temizliyor" diye görülen " Ergenekon davası" AKP hükümetinin kararsız ve ikircikli tavrını açık seçik yansıtmaktadır. Ergenekon davasındaki " beklenti" tam bir hayal kırıklığıdır. Şu ana kadar " dag fare bile dogramamıştır" Devletin derinliğine girmek şöyle dursun, davanın sulandırılması yolu tercih edilmiş, yapılmak istenen bir ' göz boyanması"dan öteye geçmemiştir. Yıllardır bilinen ve artık ipliği pazara çıkmış kimi isimlerin sokaga atılarak, "ilahlara kurban" edilmesiyle davanın kapatılması çok büyük bir olasılıktır.Veli Küçük, İbrahim Şahin vb isimlerin yanına konulan kimi isimlerle

bilinçli bir çarpıtma ve bilgi kirliliği yaratılıp ' at izinin it izi ile karıştırılıp" atar damarın gözlerden saklamak istenmesi bu tespitimizi güçlendiriyor.

Öte taraftan; Cumhuriyetin kurucusu " kutsal ordu"ya yönelik kimi atraksiyonlardan da geri adım atılmıştır. Kıbrıs,Ermenistan ve Kürt açılımlarına "destek" olmasa bile, "köstek" de olmaması" konusunda uzlaşma yoluna gidilmiştir.

Önce "gözdağı" verilerek geri adım atmaya zorlanan ordu'nun, "kürt açılımı" konusunda tarafsızlaştırılması elbette AKP iktidarının bir başarı değil,ABD başta olmak üzere AB ve uluslararası egemen güçlerin zorlamasının bir sonucudur.

30 senedir devam eden ve 50 bin kişinin hayatına mal olan bu anlamsız savaşı inatla sürdürme " kararlılığında" olan güçlerin, birden bire " yıl sonuna kadar" bitirmemiz gerek diye " demokrasi havariligine soyunmalarında samimiyet aramamız elbette gerekmiyor.

ABD, Irak' tan çekilmeye hazırlanırken , geride bıraktığı boşlugun kendi adına doldurulması ve " istikrar"ın devamını istiyor. "istikrar"ın tek başına İsrail eliyle sağlanamayacağını biliyor. İsrail'in yanında Türkiye'nin de bulunmasına özellikle ihtiyacı duyuyor.. Irak'ın güneyindeki Kürt bölgesiyle ilişkisi olmayan

Türkiye'nin,

ABD adına bir misyon üstlenemeyeceği açıktır. Güney Kürdistan kürtleri'yle " barışık " olunması ve bununla birlikte, Bölgenin " yaramaz çocuğu" PKK taleplerinin, en azından bir kısmının karşılanarak hareketsizleştirilmesi gerekiyor. Bu durum hem Rusya'nın ve hemde AB'nin talep ve istemleriyle de uyuşmaktadır. Son günlerde Rusya ile yapılan

dogal gaz ve petrol anlaşmalarının güvenliği "bölge istikrarı'nın sağlanmasıyla dogrudan ilgilidir. AB, 20 milyon kürt'le "başı belada"bir Türkiye'nin kendi kapısını çalmakta oluşundaki tedirginlikle " diken üstünde"duruyor,hergün rahatsızlığını belirtiyor. Yumurta'nın kapıya dayandığı ve Tüm

çıkış yollarının tıkağında bir noktada olduğumuz anlaşılıyor.

ABD,Rusya ve AB, hep bir ağızdan ve değişik gerekçelerle aynı şeyi tekrar ediyorlar. "... Türkiye, bölge istikrarı konusunda rol almalıdır,buna, bizim kadar kendisinin de ihtiyacı var" İstikrarlı bir bölge için "istikrarlı bir Türkiye"ye ihtiyacı duyanlar, İstikrarlı bir Türkiye'nin, ivedilikle Kürt sorunu konusunda bir reformun kaçınılmaz olduğunu çok iyi biliyorlar.

Zorun rolü yada kürdün gücü tam da bu noktada açığa çıkıyor ve ete kemige bürüyor. Siyasal gündemin doruklarında kendisini tartıştıran Kürt sorunu'nun;

Türkiye'nin değil,

Dünya kamuoyunun gündeminde tartışılıyor olması, siyasal bir başarıdan da öte, politik bir zaferdir. Haklı olduğunda

İsrar, ısrarlı olduğunda inat ve inat ederken istikrar,

başarının üç ayığı oluyor.

Bu saatten sonra, Kürt hareketinin fiziki olarak yenilmesi, gerillalarının tamamının yok edilmesi hiç bir şeyi değiştirmeyecek ve Kürdün politik zaferine gölge düşürmeyecektir. Kürt açılımı yada demokrasi açılımı, adı ne olursa olsun, fark etmiyor. Bu açılımın kesintiye uğratılması da hiç bir

şeyi degştirmeyecektir.” Cin şişeden çıkmıştır” ve onu, hiç kimse bu şişeye yeniden sokma cesaretini kendisinden bulamayacaktır. Siyasal mücadelede “zorun rolü” ve önemi buradadır.

İbrahim Yalçın.